

Full diocesà

13 d'agost del 2023

Fra Angelico, la mort i l'assumpció de la Verge

15 d'agost, l'Assumpció de Maria en cos i ànima al cel

Calia que aquella que en el part havia conservat intacta la virginitat, també després de la mort conservés incorrupte el seu cos.

Calia que aquella que havia dut en el seu ventre, com un infant, el Creador, habités els tabernacles divins.

Calia que aquella que el Pare havia fet esposa seva s'estigués a les cambres del cel.

Calia que aquella que havia vist el seu Fill a la creu i que havia tingut a la falda aquell que, ja en néixer, havia hagut d'esquivar la persecució, veiés aquest Fill assegut a la dreta del Pare.

Calia que la Mare de Déu posseís el que és propi del Fill i que totes les criatures la veneressin com a mare i ensems serventa de Déu.

(Sant Joan Damascè)

«Jesús li donà la mà i li digué: “Quina poca fe! Per què dubtaves?”»

Diumenge XIX durant l'any / Cicle A

Lectura del primer llibre dels Reis

En aquells dies, Elies arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu, i passà la nit en una cova. El Senyor li va fer sentir la seva paraula, i li digué: «Surt fora i estigue't a la muntanya, a la presència del Senyor que ara mateix passarà.» Llavors vingué una ventada tan forta que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques davant el Senyor, però el Senyor no hi era. Tot seguit vingué un terratrèmol, però el Senyor tampoc no hi era. Després vingué foc, i el Senyor tampoc no era en el foc. Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell, sortí a fora i es quedà a l'entrada de la cova.

(19,9a.11-13a)

Salm responsorial

Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.

[84]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, us asseguro per Crist que dic la veritat, que no menteixo; la meva consciència, guiada per l'Esperit Sant, n'és també testimoni: Sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor: tant de bo fos jo proscrit del Crist, en lloc dels meus germans, el poble del meu llinatge. Com a israelites, és d'ells la gràcia de fills, la glòria de la presència de Déu, les aliances, la Llei, el culte i les promeses; són d'ells també els patriarques, i finalment, com a home, ha sortit d'ells el Crist, que és Déu per damunt de tot. Sigui beneït per sempre, amén.

(9,1-5)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

Quan la gent hagué menjat, Jesús obligà els deixebles a pujar tot seguit a la barca i avançar-se-li cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiar tot-hom, pujà tot sol a la muntanya per pregar. Al vespre encara era allà tot sol. La barca ja s'havia allunyat bon tros de terra, però les ones la destorbaven d'avançar, perquè el vent era contrari.

Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren, s'esveraren

pensant que era un fantasma, i cridaren de por. Però Jesús els digué de seguida: «No tingueu por, que sóc jo.» Pere li digué: «Senyor, si sou vós, maneu-me que vingui caminant sobre l'aigua.» Jesús contestà: «Ja pots venir.» Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús. Però en adonar-se del vent que feia, s'acovardí i començà d'enfonsar-se. Llavors cridà: «Senyor, salveu-me.» A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: «Quina poca fe! Per què dubtaves?» I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: «Realment sou Fill de Déu.»

(14,22-33)

«Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell, sortí a fora i es quedà a l'entrada de la cova»

Pregària i aventura

Carles Riera i Fonts, pvre.

Quan ens sentim aclaparats per les circumstàncies, cal trobar un recer, un lloc soliu per a pregar —com feia Jesús. Així renovem la nostra vida: la preparem per a l'aventura contra vents adversos i tempestats. Pregar és com mirar-se el món a través dels ulls de Déu.

Tot vol un primer pas atrevit. Si Pere, quan Jesús li va dir «Ja pots venir», no s'hagués mogut de la barca, no hauria experimentat la confiança en la paraula del Mestre ni el poder diví que contrasta amb la debilitat humana. O sigui que arriscar la vida voldrà dir enfortir la fe. Si trontollem durant la travessia sabem que la presència de Jesús produeix calma al mar i pau al cor. La situació és aquesta: Jesús pregant i els deixebles lluitant de nit contra la tempesta. (contra qualsevol adversitat; fins i tot el silenci de Déu?). Però, sols, no els abandona: «No tingueu por, que soc jo.» Ningú no fa les coses per a no res. Tampoc Jesús: no vol que els deixebles s'enfonsin lluitant contra els vendavals del món, ni que els domini el desànim, però demana un primer gest decidit. El passatge d'avui, segons el teòleg Romano Guardini, és una de les manifestacions més decisives de l'essència de la fe: quan la raó no pot continuar avançant i la voluntat busca sentit al límit de tot, llavors l'ésser humà reconeix que és raonable confiar en la Transcendència. Creure significa descobrir la realitat que sobrepassa el món, la roca on estintolar-se davant l'embat de les onades, l'amor que ens abraça quan el vent bufa amb força. L'evangelí d'aquest diumenge ens ensenya com són d'importants la pregària i la fe.

La imatge

Encara avui l'aigua —el mar— significa perills de tota mena. Per això Jesús caminant per damunt del llac de Galilea, amb vent contrari, és una imatge eloqüent de la salvació que porta. Pere, l'apòstol, li demana de fer-ho ell també, i tanmateix s'enfonsa. Quina poca fel, per què has dubtat? En la iconografia Jesús va per damunt de l'aigua amb els peus eixuts; en canvi, a Pere l'aigua li arriba fins al genoll.

Sant Pere intenta caminar sobre l'aigua (1766). François Boucher

Agenda

Lit. hores: Setmana III

14 dilluns

—Sant Maximilià-Maria Kolbe, mr.
Dt 10,12-22/Salm 147/Mt 17,22-27
Vigília: 1Cr 15,3-4.15-16;16,1-2/
Salm 131/1C 15,54-57/Lc 11,27-28

15 L'Assumpció de Maria/cicle A

Festa de precepte
Ap 11,19a;12,1-6a.10ab/Salm 44/1C 15,20-27a/Lc 1,39-56

16 dimecres

—Sant Roc de Montpeller
Dt 34,1-12/Salm 65/Mt 18,15-20

17 dijous

—Sant Jacint de Polònia, dominic
—Sant Isaac, patriarca
Js 3,7-10a.11.13-17/Salm 113/Mt 18,21-19,1

18 divendres

—Santa Helena, emperadriu
Js 24,1-13/Salm 135/Mt 19,3-12

19 dissabte

—Sant Magí, ermità mr.
—Santa Sara
Js 24,14-29/Salm 15/Mt 19,13-15

20 Diumenge XXI de durant l'any / Cicle A

—Sant Bernat de Claravall, abat i dr.
—Sant Samuel, profeta
Is 56,1.6-7/Salm 66/Rm 11,13-15.29-32/Mt 15,21-28

Aparegué en el cel un gran prodigi: una dona... (Ap 12,1)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Al bell mig del mes d'agost, l'Església ens obsequia amb la solemnitat de l'Assumpció de Maria al cel, de gran significació per a la nostra fe cristiana. De fet, aquesta festa culmina totes les celebracions marianes de l'any. Perquè, com es recull en el text de la promulgació del dogma de l'Assumpció de Maria en cos i ànima al cel, feta per Pius XII l'any 1950, tots els títols majors de Maria fonamenten el fet de la seva assumpció: Mare de Crist, indissociablement unida i associada pel consentiment incondicional a l'Encarnació, a la Redempció i a la Pentecosta; els dons de la virginitat perpètua i de ser sense pecat, immaculada. Per això mateix, per trobar-se unida al misteri de Crist de manera tan singular, no podia estar de cap manera en el poder del dimoni, de la mort ni de la corrupció.

En el capítol 12 de l'Apocalipsi trobem el prodigi d'una dona *que tenia el sol per vestit, la lluna sota els peus i duia al cap una corona de dotze estrelles*. Aquest text bíblic, proclamat en la missa del dia de l'Assumpció de Maria, ens permet una contemplació convincent i concreta del misteri definit per Pius XII. Aquesta dona vestida de sol, encinta i amb dolors de part, és contraposada a un gran drac rogenic (v. 3), que vol devorar el seu fill. Però el fill de la dona va ser endut cap a Déu i el seu tron (v. 5). La batalla en el cel fou vençuda per Miquel i els seus àngels, i el drac fou llançat a la terra, on va perseguir la dona que havia infantat el fill, però la dona va rebre les dues ales de l'àguila, perquè volés fins al desert, al lloc que Déu li havia preparat (vv. 13-14). Aquest relat misteriós pot ser un indicatiu o profecia de l'assumpció. És significativa l'expressió: *el lloc que Déu li havia preparat, utilitzada pel mateix Crist, tal com llegim en Jn 14,2, per a significar el lloc preparat per als seus deixebles en les estances celestes del Pare*. Certament, aquesta

dona de l'Apocalipsi és l'Església, però també personifica Maria. Maria és solidària de l'Església, n'és un membre, el més excel·lent; d'altra banda, és precursora de la plenitud del que s'esdevindrà en tot el Cos de Crist en la plenitud del temps. Ella, gloriosa en el cel, resta sempre íntimament present i solidària dels seus altres fills que continuen la lluita en aquesta terra contra el gran drac rogenic. Com ens diu el Concili Vaticà II: «Maria brilla, també en aquest món, com a senyal d'esperança segura i de consol per al poble de Déu pelegrí, fins que arribi el dia del Senyor» (LG, 68).

